



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 614/2016
15.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.К., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Г.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К бр.629/10 од 02.12.2015. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 бр.223/16 од 24.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 15. јуна 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. – адвоката Г.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 5К бр.629/10 од 02.12.2015. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 бр.223/16 од 24.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу 5К бр.629/10 од 02.12.2015. године, окривљени Д.К. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју казну је окривљеном урачунато време проведено у притвору од 27.01.2007. године до 05.10.2007. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 7.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 127.657,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом II исте пресуде, према окривљеном је на основу члана 422. став 1. тачка 1. ЗКП, услед одустанка ОЈТ од кривичног гоњења, одбијена оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 18Кж1 бр.223/16 од 24.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.К., а пресуда Основног суда у Прокупљу 5К бр.629/10 од 02.12.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.К., адвокат Г.Т., због повреда закона из члана 423. тачка 2, члана 438. став 2. тачка 2. и члана 419. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног Д.К. ослободити од оптужбе „услед непостојања доказа да је починио кривично дело које му се ставља на терет“.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно цитираним законским одредбама, право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости, ограничено је у погледу разлога искључиво на ове повреде, које су таксативно наведене у члану 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног Д.К. – адвокат Г.Т., у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 423. тачка 2, члана 438. став 2. тачка 2. и члана 419. став 2. ЗКП, с тим што у образложењу захтева указује и на погрешну оцену изведених доказа и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање истицањем да из изведених доказа у току поступка не произилази закључак да је окривљени извршио предметно кривично дело, а што све не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Како, дакле, повреде закона из члана 423. тачка 2, члана 438. став 2. тачка 2. и члана 419. став 2. ЗКП, те погрешно и непотпуно утврђено чињенично

стање, нису разлози због којег окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев браниоца окривљеног одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.